

Høsten 2010 Kanaan-nyheter

Kjære venner i Skandinavia!

Som skandinaviske søstre føler vi oss nært i slekt. Selv om forskjellene (skillnaderna) absolutt er der, har vi mye felles (gemensamt). I år prøver vi oss med et felles rundbrev i håp om at våre kjære svenske og danske venner forstår norsk og ikke kommer til kort. Svenskene finner noen ord og uttrykk i parentes.

Når det kommer gjester til Kanaan, blir de ofte overrasket over at vi er et så internasjonalt fellesskap. Da merker vi at vi har vent oss til dette mangfoldet (vant oss vid mångfalden). Vi er søstre og brødre fra 19 nasjoner, og Gud har føyd oss sammen til én åndelig familie. Det er en stor berikelse og byr samtidig på mange utfordringer (utmaningar) i vår felles hverdag. Med tanke på at fellesskapet vårt ble til like etter annen verdenskrig, ser vi Guds vidunderlige verk. Den gang var vi fiender – nå får vi stå sammen som søsken (syskon) under Jesu kors. Mange ganger opplever vi en liten forsmak på hvordan det vil bli når skaren av alle nasjoner og stammer, folk og tungemål står foran tronen og tilber Lammet.

For oss norske og danske søstre ble den 9. april i år en spesiell opplevelse i så henseende. Det var 70 år siden okkupasjonen, og de tyske søstrene holdt en minnestund for oss i kapellet. Vi var dypt grepet da vi sammen med våre nederlandske søstre fikk blomster i nasjonalfargene våre og kjente hvordan Jesus har ført oss sammen som et tegn på tilgivelse (förlåtelse) og forsoning. De tyske søstrene våre verken kan eller vil glemme alt det krigen medførte, og sorgen har ikke blitt mindre med årene. Det vitner ordene deres om: «Vi kan bare bøye oss, for våre hjerter er ikke bedre enn deres som levde før oss. Vi trenger

(behöver) alle Jesu offer. Det er det eneste som kan nå oss i dette dypet.» Samtidig blir det stadig tydeligere for oss fra andre land hvilke tragedier krigen medførte også her i Tyskland. Mange av de eldre tyske søstrene opplevde som barn og unge flukt og tap (förlust) av brødre og fedre. Vår kjære søster Magdalena som vi fulgte til graven i påskeuken i år, vokste opp i Breslau som nå er polsk område. Hun mistet mange av sine kjære, og led av alvorlig sykdom. Etter å ha vært i russisk fangenskap klarte hun å flykte vestover. Her møtte hun Jesu kjærlighet og fikk oppleve hans ubegripelige trøst som leget dype sår og gjorde henne til en velsignelse for mange. På bakgrunn av alt dette, kan en forstå at det var utenkelig (otänkbart) for våre tyske søstre å feire en nasjonaldag, sette opp et flagg eller synge en nasjonalsang. Da vi utenlandske søstre i 1990, etter Berlin-murens fall, for første gang pyntet for dem med flagg og nasjonalfarger, var alle dypt rørt. I år var det 20 år siden den offisielle gjenforeningen av Tyskland. Hvor selvfølgelig (självklart) tar ikke vi det at vi kan glede oss over våre nasjonale særegenheter (specialiteter)!

I denne sammenheng gratulerer vi svenskene med kronprinsesse Victoria og prins Daniels bryllup. Hver gang en vanlig borger innlemmes i den kongelige familie, slik vi nå har opplevd i alle våre skandinaviske land, blir vi minnet om Kongenes konges kjærlighet. Jesus gav avkall på alt for å vinne seg en brud blant oss mennesker. Denne kjærligheten overgår vår fatteevne (fattningsförmåga), men når den åpenbares, blir den til en kraftkilde som bærer oss gjennom selv de tyngste tider.

Mor Basilea skrev en gang om det hun kjente på som vårt viktigste oppdrag: Å være med å samle og styrke Jesu brud. Om vi drar jorden rundt for bare å

finne ett menneske som elsker Jesus over alt annet, så har det lønt seg.

Litt av dette opplevde noen søstre nylig. I oktober var de innbudt til en stor konferanse i **Korea** og mye måtte forberedes. Konferansen ble menneskelig sett en skuffelse (besvikelse). Men Gud hadde nok mye annet

i tankene da han kalte dem til denne reisen: Etter konferansen ledet han dem til mennesker som lengtet etter

kjærligheten til Jesus og som tok imot den med en enorm tørst. Når enkeltmennesker jubler av glede over **B r u d g o m m e n s** kjærlighet, er det mer verdt enn tilsynelatende (skenbar) suksess i store forsamlinger.

Den dypeste opplevelsen på denne reisen var besøket på et bønnested ved den nordkoreanske grensen der de kunne se inn i dette lukkede (stängda) landet. Med tanke på det underet vi var vitner til i Tyskland i

1989, ligger det oss sterkt på hjertet at Nord-Korea må få oppleve et vendepunkt og at landets hersker som mottar guddommelig ære mister sin makt. Søstre våre fikk også en sjelden (sällsynt) mulighet til å møte nordkoreanske flyktninger og synge og be med dem. Slik kom de forfulgte kristne dem særlig nær.

Tilgivelse (förlåtelse) og forsoning var hovedtemaet for søster Joela og søster Laetitia på en reise til **Ukraina** i vår. På det indre plan hadde Gud forberedt denne reisen, men han banet også vei ytre sett: De kom velberget (välbevarade) fram og tilbake akkurat i de dagene da vulkanutbruddet på Island lammet storparten av flytrafikken.

Til tross for stor fattigdom ble de overalt møtt av en overveldende gjestfrihet og hjertevarme. Søster Laetitia forteller: «Etter ankomsten trodde vi at vi skulle delta på en mindre samling for menighetsledere. Men til vår store overraskelse ventet

1000 mennesker på oss, og møtet var allerede i full gang! Bokbordet vårt var tomt i løpet av få minutter. I landet hersker mye korrupsjon, og arbeidsledigheten er stor.»

Selv om lange trosveier og mye bønn lå til grunn for denne reisen, kjente vi på at det bare var begynnelsen på en prosess. I 2011

er det 70 år siden nazistene angrep Sovjetunionen (Ukraina var en del av den). Om Gud vil kommer det som ble påbegynt i år til å finne en fortsettelse neste sommer.

De fleste overlevende fra holocaust har nådd en alder da de ikke lenger har krefter eller mulighet til å reise. Stadig oftere har vi derfor fått innbydelser til å besøke dem i **Israel**. I vår var det mulig for fire søstre å besøke rundt tretti overlevende i løpet av en tre ukers (veckors) tur. Det betydde mer enn vi kunne ane for disse eldre jødene – og særlig for familiene deres – at yngre søstre kom og hadde et lyttende (lyssnande) hjerte til alt de har gjennomgått.

Det er en stor oppmuntring å se hva Gud gjør i enkeltmenneskers liv. Tilsynelatende små hendelser kan ha stor betydning. En mangeårig venn skrev fra **USA** om sin siste konkrete erfaring med Bibelens budskap om tilgivelse: «Jeg er 86 år og tenker ofte på hva Mor Basilea lærte oss: Be om tilgivelse når du har såret noen i ord eller gjerning. Printereren (skrivaren) min ville ikke fungere, heller ikke med nye patroner. Da ble jeg minnet om at jeg hadde vært uvennlig mot en ekspeditrise. Datteren min sa det samme: «Mamma, du var ikke bare utålmodig, men også ganske ergerlig (arg).» Jeg kom naturligvis med mine unnskyldninger (ursäkter). Men printereren min virket fortsatt ikke! Datteren min prøvde forgjeves å hjelpe. En ung venn av barnebarnet mitt trådte til. Ingen fikk det til. Til slutt endte det med at jeg i dag tidlig gikk tilbake til butikken, fant ekspeditrisen og ba henne tilgi meg. Så gikk jeg hjem og slo på (tænde för) printereren. Hva skjedde? Den virket igjen, og gikk som smurt. Det ser du på brevet mitt! Er ikke dette en fantastisk historie! En kan bli gammel og glemsk, men det jeg en gang lærte om forsoning, det sitter. Denne gleden ville jeg gjerne dele med dere!»

Ikke alle dere som får dette brevet har sett Faderbrønnen her i Darmstadt, men mange kjenner den fra bilder og bøker. I årenes løp er den blitt Kanaans kjennemerke og symbol. Den har trengt restaurering, og vi har lenge ventet på at vannet skal strømme som et tegn på Guds overstrømmende farskjærlighet. I skrivende stund har det skjedd!

Riktignok har vi hele tiden opplevd denne kjærlige omsorgen i rikt monn. Men på samme måten (sätt) som det har tatt sin tid å restaurere brønnen, trenger også vi tid til å lære å lytte til Guds stemme. Ja, vi må lære å leve i dette spenningsfeltet der vi ser at Gud har en annen timeplan enn vi. Og samtidig venter han på vår bønn, vår urokkelige (orubbliga) tro og vår innsats. Åndelig sett befinner vi oss i en skole der Gud vil lære oss tålmodighet og tillit og å gi slipp på mye vi helst vil holde fast. Flere av dere er sikkert mer øvd i denne skolen enn vi. Men dette er noe vi virkelig ønsker å lære, og Gud er god som har så stor tålmodighet med oss. Når vi feiler, begynner han på nytt og gleder seg over alle små framskritt.

I år var det en stor glede at så mange gjester fra Skandinavia kom innom Kanaan. Det kjente pasjonsspillet i Oberammergau lokket utallige bussgrupper sørover. Noen av dem fant ut at et besøk her var et verdifullt supplement til det de opplevde i Oberammergau. Jesu vei til korset og hans oppstandelse er jo midtpunktet på Kanaan også, og det er vår bønn at det ikke forblir noe som skjedde den gang, men blir vår redning og livskilde her og nå.

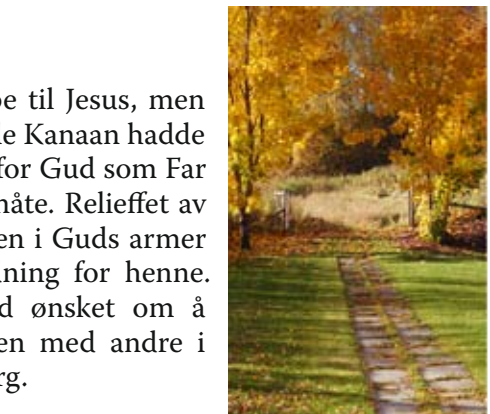
I Norden ser vi jo i minst like høy grad som ellers (annars) i den vestlige verden, at ordet om korset neglisjeres, ja bekjempes. Både stat og kirke forlater (överger) vår kristne arv og de verdier vi en gang bygde på. Vi står alle i fare for å bli dratt med i dragsuget av toleranse og såkalt medmenneskelighet. Det er skremmende og en stor sorg at en sak som «vielse» (vigsal) av homofile kan splitte hele kristenfolket. På lignende måte er Israel en snublestein for den enkelte og for nasjonene våre: Fordømmer vi det, eller vet vi at den som rører ved Israel rører ved Guds øyesten? Det er alvorlig at Israel med rette frykter den holdning vi har i Skandinavia. Vedlagte hefte **MEDMENNESKELIGHET – ORIENTERINGSHJELP I ENDETIDENS HUMANISTISKE STORM** vil vekke oss opp og hjelpe oss til å korrigere kursen slik at vi kan oppleve den herlige utgangen Gud har beredt for oss.

I fjorårets rundbrev, nevnte vi situasjonen på Nordens lille Kanaan. Med glede har vi også i år vært vitne til Dag og Britt Helen Kjøllesdals innsats for å bevare senteret som et sted der Gud kan møte oss. Det skjedde f.eks. i sommer da en amerikansk dame kom på besøk til Nordens lille Kanaan. Den første natten leste hun **NÅR GUD SVARER (GUDS LJUSBLÅ BUSS)** fra perm til perm. Hun fortalte at hun før hadde

vært mest vant til å be til Jesus, men at oppholdet på det lille Kanaan hadde åpnet øynene hennes for Gud som Far på en ny og levende måte. Relieffet av den hjemvendte sønnen i Guds armer fikk avgjørende betydning for henne. Hun reiste hjem med ønsket om å dele denne opplevelsen med andre i forkynnelse og sjelesorg.

Som bildene viser, ble litt av høstferien brukt til dugnadsdager (arbetsinnsats) i Arneberg. Søster Laetitia var hjemme hos sin gamle far og kunne i denne forbindelse sammen med trofaste venner ta et tak i hus og hage.

I juni var vi for annen gang samlet til norsk-svensk vennsamling på Bjerkely Folkehøyskole. Båndet mellom grannefolkene ble merkbart styrket og nye kom med som ønsker å komme igjen. Den tidsaktuelle og ransakende forkynnelsen i søster Joelas bibeltimer ble tatt imot av åpne hjerter. Flere ga uttrykk for at det var nettopp (precis) det de trenger for å stå fast som kristne i dagens utfordringer.

Tilbedelseskvalden ble et særlig høydepunkt. Et stort maleri (målning) av en gylden himmelport strålte imot oss. Midt i blant oss satt vår nære venn og rådgiver i over 30 år, Eirik Mathisen. Han ønsket seg sangen: «Løftene kan ikke svikte». I det siste verset heter det: «... snart du jo hjemme er! Da skal du evig få skue det som du trodde her!» Ingen av oss ante at det skulle gå i oppfyllelse få dager senere. Eirik fikk hjertesvikt og døde i en alder av 64 år mens han var på hytta sammen med familien. Utad var Eirik mest kjent som diakonen som når som helst stod til tjeneste for alle. Men for oss søstre er det viktigste ved Eirik at han først ba, og så handlet. Det ga oss en stor

trygghet hver gang vi trengte et råd. Hans tillitsfulle, grunnsolide tro på Gud som Far kunne ingen av livets stormkast rokke ved. Siden Eirik også var kjent og avholdt i våre naboland (grannländer), deler vi dette med dere alle. Over dødsannonsen stod det «vår alles kjære Eirik». Vi lyser fred over hans gode, lyse minne og tenker samtidig på alle andre venner som fikk vende hjem til Herren i år.

Julen står for døren og vi hilser dere med motivet fra Betlehemgrotten her på Kanaan. Vi Mariasøstre har jo navnet vårt fra Maria, Jesu mor. De eneste ordene hun etterlot seg som et direkte budskap til oss, finner vi i Johannes 2,5: «Det han sier dere, skal dere gjøre.» Så enkelt og så klart. I eldre kunst

framstilles fødselsscenene ofte i et tomt rom der bare det egentlige har plass. Det peker på hva Gud søker hos oss: Et hjerte som er rensset og tømt for alt eget. Der kan han som kalles Den høyestes Sønn, ta bolig (sin boning). Adventstiden oppfordrer oss til å bli stille og gi rom for Jesus. Mørket tiltar i denne verden, vi blir fattigere og svakere i oss selv. Men alt dette skjer for at vi skal bli rike og sterke alene i ham som har kalt oss til sin evige herlighet.

*Fryd og gled deg, Sions datter!
For se, jeg kommer og tar bolig hos deg,
lyder ordet fra Herren.*

Sak 2,14

For neste år planlegger vi igjen:

**Norsk-svensk vennesamling på Bjerkely.
Tidspunktet blir denne gang Kristi Himmelfartshelgen
fra torsdag 2. til søndag 5. juni 2011**

Ett varmt tack till var och en som har följt oss i bön och stöttat vårt arbete på olika sätt under det gångna året! Det bifogade lilla kortet är tänkt som en hälsning inför det kommande året. Det är taget ur en serie med 16 ord som beskriver något av kraften och skönheten i Jesu namn (se beställningslistan). Detta namn som är upphöjt över alla andra namn sänder sina strålar ner till oss och bryter igenom även de mörkaste molnen. En dag kommer alla knän att böjas i Jesu namn, men låt oss redan nu ära och upphöja honom.

Vi önskar er en rikt välsignad advents- och jultid!
Hjärtliga hälsningar från alla skandinaviska systrar på Kanaan genom

systrarna Laetitia, Mirofora och Angelina

© 2010 De Evangeliska Mariasystrarna, Postfach 13 01 29, D-64241 Darmstadt, Tyskland

Besöksadress: Heidelberger Landstraße 107, D-64297 Darmstadt

Tel: 0049-6151-5392-0, E-post: reception@kanaan.org Hemsida: www.kanaan.org

Beställningsadress i Sverige:

De Evangeliska Mariasystrarna, c/o Anders och Karin Bronefelt, Box 58, 718 22 Frövi, Tel: 019-285157

PlusGiro: De Evangeliska Mariasystrarna 166 08 44 - 0